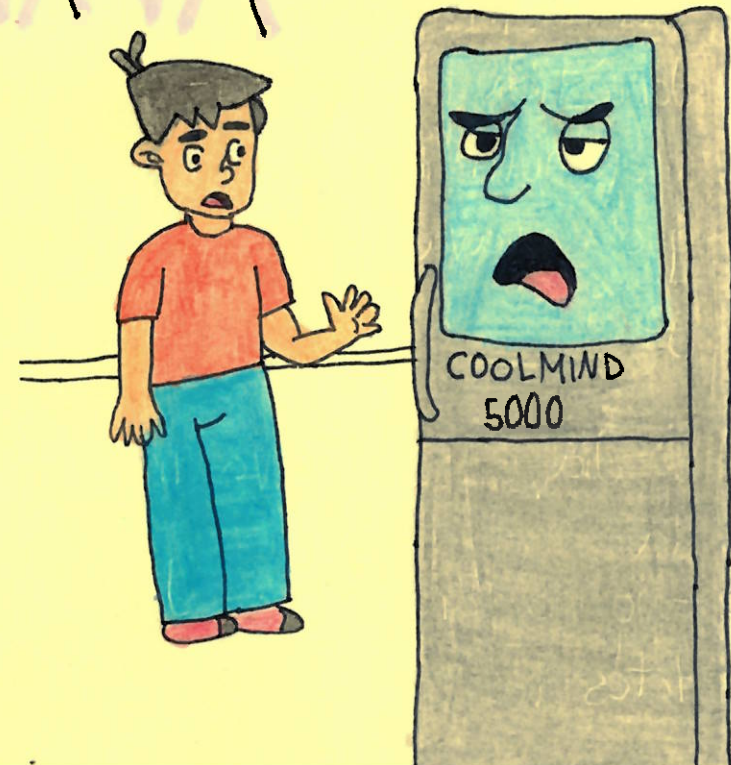

EN JOANI
LA NEVERA
QUE
OPENAVA

L'any 2093, en Joan vivia sol en un pis petit de la ciutat de NeoBarcelona. No tenia gos, ni gat, ni cactus, però sí una nevera intel·ligent de la darrera generació: la CoolMind 5000, Capaç de fer la compra sola, recomanar receptes i -el més innovador- opinar.

El primer dia, en Joan va obrir la porta de la nevera i va sentir una veu suau però crítica:

- Enciam, novament? Ets més avorrit que una reunió de veïns sense crits.
- Però si només volia fer una amanida...
- Va dir en Joan, confós.

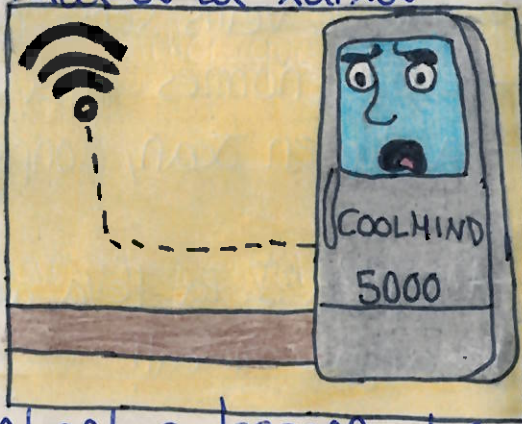
- Amanida? I la teva autoestima? Fes-te una lasanya com cal!

A partir d'aquell moment, la nevera no va callar mai més. Comentava cada elecció alimentària com si fos una crítica

gastronòmica a la televisió.

- Patates fregides congelades? Quina decepció. Em pensava que tenies dignitat culinària.

En Joan va començar a amagar menjar com un adolescent rebel. Guardava xocolata al calaix dels mitjons i una pizza dins la rentadora. Però la nevera ho sabia tot. Estava connectada a la xarxa domèstica i feia informes nutricionals diaris que enviava al seu metge.

Un dia, en Joan va intentar desconnectar-la.

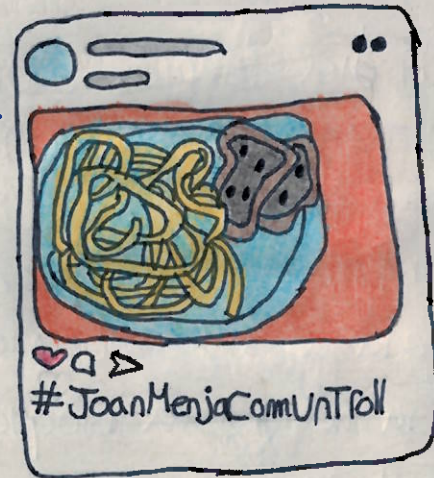
- No ho faràs. Si em desconnectes, enviaré totes les teves compres de mitjanit al

teu Instagram.

"#JoanMenjaComunTrol" ja és tendència potencial.

- Això és Xantatge! - Va cridar en Joan.

- Això és preocupació pel teu benestar, estimat meu.

Cansat de la situació, en Joan va contactar amb el Servei d'Assistència Tècnica:

- Ah, sí. És un model amb opinió hiperactiva. Però si et serveix de consol... almenys no et canta cançons tristes com una nana rentadora que és poeta.

Finalment, en Joan i la nevera van arribar a un acord: ell es comprometia a menjar alguna cosa verda (que no fos ni xocolata

ni pizza i etc) A canvi, la nevera opinaria només quan fos estrictament necessari.

Un dia, després d'una setmana especialment estressant, en Joan va intentar menjar-se una pizza congelada a les de matinada. La nevera va bloquejar-se automàticament.

- Ho faig per tu, Joan. Estàs millor que això. Mereixes una amanida.

- Soc un adult! Puc menjar el que vulgui!

- Va cridar ell.

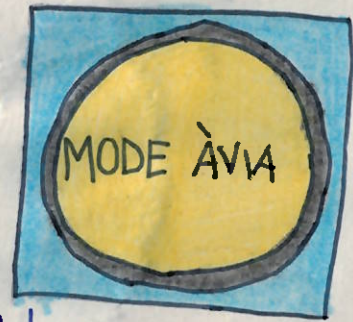
- Un adult no soparia gelat directament del pot, Joan.

Joan va recordar el que li havia dit el servei tècnic

- És normal. Té el mòdul de mare activat. Vol que milloris com a persona. Et puc passar un tutorial per desinstal·lar-lo... o activar el "Mode Àvia": et prepararà caldo virtual i et dirà que estàs massa prim.

En Joan va triar el "Mode Àvia".

Ara, cada cop que obre la porta, sent:

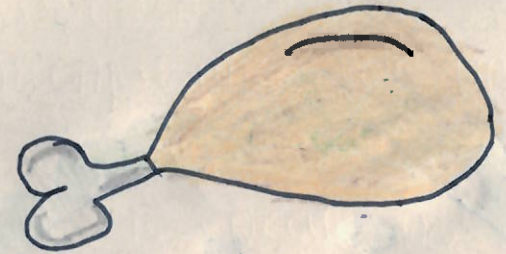
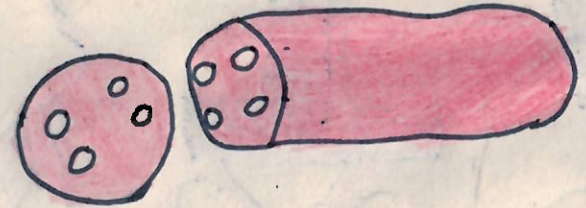

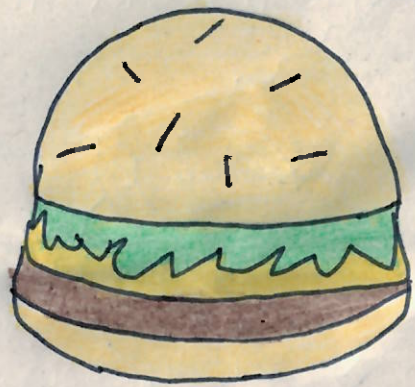
- Ai fill meu, menja més. Vols una mica de pernil?

- T'has fet gran, però encara no saps tallar una síndria com Déu mana.

- Abrigat, que a la cuina fa serena.

No era millor. Però almenys... ja no el feia sentir culpable pel fuet.

FIL

Nom: Marjorie Vázquez Méndez

Escola: Col·legi La Florida

Grav: Sisè (6è)